

Sygnatura akt **VI U 3223/15**

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

P., dnia 3 lutego 2017 roku

Sąd Rejonowy Poznań - Grunwald i Jeżyce w Poznaniu VI Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych

w składzie:

Przewodniczący: SSR Anna Kowalska

Protokolant: protokolant sądowy Anna Buńka

po rozpoznaniu w dniu 27 stycznia 2017 roku w Poznaniu

odwołania **P. F.**

od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych II Oddziału w P.

z dnia 25 września 2015 roku znak (...)

w sprawie: P. F.

przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych II Oddziałowi w P.

o zasiłek chorobowy

oddala odwołanie

SSR Anna Kowalska

UZASADNIENIE

Decyzją z dnia 25 września 2015 roku, znak: (...) Zakład Ubezpieczeń Społecznych II Oddział w P. na podstawie art. 13 ust. 1 pkt 1 ustawy z dnia 25 czerwca 1999 roku o świadczeniach pieniężnych z ubezpieczenia społecznego w razie choroby i macierzyństwa (j. Dz. U. z 2014 roku, poz. 159) odmówił P. F. prawa do prawa do zasiłku chorobowego za okres od dnia 1 września 2015 roku do dnia 1 października 2015 roku.

W uzasadnieniu decyzji organ rentowy wskazał, że zasiłek chorobowy nie przysługuje za okres po ustaniu tytułu ubezpieczenia chorobowego, jeżeli osoba niezdolna do pracy ma ustalone prawo do renty z tytułu niezdolności do pracy. Z posiadanej dokumentacji wynika, że tytuł ubezpieczenia P. F. ustał w dniu 31 sierpnia 2015 roku, a od dnia 1 czerwca 1994 roku ma ustalone prawo do renty z tytułu niezdolności do pracy.

Od powyższej decyzji odwołał się w ustawowym trybie i terminie P. F., zarzucając jej brak zgodności z zasadą równości świadczeniobiorcy wobec prawa. Odwołujący wskazał, że w 1994 roku zostało mu przyznane prawo do renty inwalidzkiej, obecnie, od kwietnia 2013 pobiera rentę rodzinną, w związku z czym powinno przysługiwać mu prawo do spornego świadczenia.

W odpowiedzi na odwołanie organ rentowy wniósł o jego oddalenie, podtrzymując argumentację zawartą w uzasadnieniu zaskarżonej decyzji. Zakład podkreślił, iż w świetle przedstawionej przez odwołującego argumentacji, nie znalazł podstaw do zmiany zaskarżonej decyzji.

W piśmie procesowym z dnia 4 sierpnia 2016 roku pełnomocnik odwołującego podtrzymał dotychczasowe stanowisko odwołującego podnosząc, że pozbawienie odwołującego przez organ rentowy prawa do zasiłku chorobowego w sytuacji, gdy niezdolność do pracy trwa po ustaniu ubezpieczenia chorobowego, godzi w istotę prawa do zabezpieczenia społecznego (art. 67 ust. 1 Konstytucji). W ocenie pełnomocnika odwołującego skoro odwołujący uiszczał składki na ubezpieczenie chorobowe od tzw. ryzyka chorobowego, to jest zdarzenia losowego, jakim jest choroba, to ochrona czasowej niezdolności do pracy powinna obejmować także odwołującego, gdy niezdolność do pracy trwa po ustaniu ubezpieczenia chorobowego. W przeciwnym razie zostaje naruszona istota prawa do zabezpieczenia społecznego w razie niezdolności do pracy ze względu na chorobę.

W toku postępowania strony podtrzymały zajęte przez siebie stanowiska.

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

Odwołujący P. F. w okresie od dnia 1 stycznia 2000 roku do dnia 31 sierpnia 2015 roku był zatrudniony na podstawie umowy o pracę jako masażysta w Zakładzie (...) w P.. W okresie od dnia 1 września 2015 roku do dnia 19 lutego 2016 roku odwołujący przebywał na zwolnieniu lekarskim w związku z chorobą.

Na mocy decyzji z dnia 12 grudnia 1994 roku znak (...) organ rentowy przyznał odwołującemu rentę inwalidzką od dnia 1 czerwca 1994 roku na stałe.

W dniu 29 kwietnia 2013 roku odwołujący złożył wniosek o rentę rodzinną po zmarłym ojcu. Na podstawie decyzji z dnia 23 lipca 2013 roku znak (...) organ rentowy przyznał odwołującemu rentę rodzinną od dnia 1 kwietnia 2013 roku na stałe.

Decyzją z dnia 16 września 2013 roku znak (...) ZUS przyznał odwołującemu dodatek pielęgnacyjny od dnia 1 sierpnia 2013 roku.

W związku ze zbiegiem prawa do renty z tytułu niezdolności do pracy z prawem do renty rodzinnej odwołującemu wypłacano świadczenie korzystniejsze – rentę rodzinną.

Dowód: dokumenty zgromadzone w aktach sprawy w tym dokumenty zgromadzone w aktach pozwanego organu rentowego, przesłuchanie odwołującego w charakterze strony (k. 16 i 47).

W dniu 7 września 2015 roku odwołujący złożył wniosek o przyznanie prawa do zasiłku chorobowego.

Zaskarżoną decyzją pozwany organ rentowy odmówił odwołującemu prawa do zasiłku chorobowego za okres od dnia 1 września 2015 roku do dnia 1 października 2015 roku.

Dowód: dokumenty zgromadzone w aktach sprawy w tym dokumenty zgromadzone w aktach pozwanego organu rentowego, przesłuchanie odwołującego w charakterze strony (k. 16 i 47).

Powyższy stan faktyczny Sąd ustalił na podstawie powołanych dowodów.

Sąd uznał za prawdziwe i autentyczne dokumenty zgromadzone w aktach sprawy oraz aktach pozwanego organu rentowego. Przedmiotowe dokumenty zostały, bowiem sporządzone przez osoby do tego uprawnione w ramach przysługujących im kompetencji i w przewidzianej prawem formie. Ponadto ich treść i forma nie były kwestionowane przez żadną ze stron postępowania, a zatem i Sąd nie znalazł podstaw, by czynić to z urzędu.

Fakt niekwestionowania przez strony treści kserokopii dokumentów pozwolił nadto na potraktowanie tychże kserokopii jako dowodów pośrednich istnienia dokumentów o treści im odpowiadającej.

Przymiot pełnej wiarygodności Sąd przyznał zeznaniom P. F. w charakterze strony albowiem były jasne, spójne, logiczne oraz korespondowały z dokumentacją odwołującego znajdującą się w aktach pozwanego organu rentowego.

Sąd zważył, co następuje:

Odwołanie P. F. jako bezzasadne nie zasługiwało na uwzględnienie.

W myśl art. 1 ust 1 ustawy z dnia 25 czerwca 1999 roku o świadczeniach pieniężnych z ubezpieczenia społecznego w razie choroby i macierzyństwa (tekst jednolity (tekst jednolity: Dz.U. z 2014 roku, poz. 159) świadczenia pieniężne na warunkach i w wysokości określonych ustawą przysługują osobom objętym ubezpieczeniem społecznym w razie choroby i macierzyństwa określonym w ustawie z dnia 13 października 1998 roku o systemie ubezpieczeń społecznych (Dz. U. z 2013 r. poz. 1442, z późn. zm.).

Stosownie do treści art. 2 pkt 1 ustawy zasiłkowej świadczenia te obejmują zasiłek chorobowy.

Zgodnie z art. 4 ust. 1 pkt 2 powołanej ustawy ubezpieczony nabywa prawo do zasiłku chorobowego po upływie 90 dni nieprzerwanego ubezpieczenia chorobowego, jeżeli ubezpieczony jest dobrowolnie. Do okresów ubezpieczenia chorobowego, o których mowa w ust. 1, wlicza się poprzednie okresy ubezpieczenia chorobowego, jeżeli przerwa między nimi nie przekroczyła 30 dni lub była spowodowana urlopem wychowawczym, urlopem bezpłatnym albo odbywaniem czynnej służby wojskowej przez żołnierza niezawodowego (ust.2).

Z treści art. 6 ust. 1 tej ustawy wynika, że zasiłek chorobowy przysługuje ubezpieczonemu, który stał się niezdolny do pracy w czasie trwania ubezpieczenia chorobowego.

Art.8 tej ustawy stanowi, że zasiłek chorobowy przysługuje przez okres trwania niezdolności do pracy z powodu choroby lub niemożności wykonywania pracy z przyczyn określonych w art. 6 ust. 2 - nie dłużej jednak niż przez 182 dni, a jeżeli niezdolność do pracy została spowodowana gruźlicą lub występuje w trakcie ciąży - nie dłużej niż przez 270 dni.

Zgodnie z art. 13 ust. 1 cyt. ustawy z dnia 25 czerwca 1999 r. o świadczeniach pieniężnych z ubezpieczenia społecznego w razie choroby i macierzyństwa zasiłek chorobowy z tytułu niezdolności do pracy powstałej w czasie trwania ubezpieczenia chorobowego, jak i z tytułu niezdolności do pracy powstałej po ustaniu tytułu ubezpieczenia nie przysługuje za okres po ustaniu tytułu ubezpieczenia chorobowego, jeżeli osoba niezdolna do pracy ma ustalone prawo do emerytury lub renty z tytułu niezdolności do pracy.

W niniejszej sprawie bezspornym było, iż tytuł odwołującego do ubezpieczenia ustał w dniu 31 sierpnia 2015 roku. Odwołujący ma ustalone prawo do renty z tytułu całkowitej niezdolności do pracy na stałe na mocy decyzji z dnia 12 grudnia 1994 roku od dnia 1 czerwca 1994 roku. Ponadto na podstawie decyzji z dnia 23 lipca 2013 roku organ rentowy przyznał odwołującemu rentę rodzinną od dnia 1 kwietnia 2013 roku na stałe, a decyzją z dnia 16 września 2013 roku ZUS przyznał odwołującemu dodatek pielęgnacyjny od dnia 1 sierpnia 2013 roku. Poza sporem również jest, iż renta z tytułu niezdolności do pracy nie była odwołującemu wypłacana z uwagi na zbieg prawa do renty z tytułu niezdolności do pracy z prawem do renty rodzinnej. W sytuacji zbiegu rent pozwany organ wypłacał świadczenie korzystniejsze tj. rentę rodzinną.

W toku postępowania odwołujący nie kwestionował tego, iż ma przyznane prawo do dwóch rent: rodzinnej i z tytułu niezdolności do pracy, z tym, że nie pobiera świadczeń z tytułu renty inwalidzkiej, a wyłącznie z tytułu renty rodzinnej. Odwołujący utożsamiał jednak ustalenie prawa do renty z tytułu niezdolności do pracy i uprawnienie do renty z jej pobieraniem, uznając, iż skoro ma nie otrzymuje renty z tytułu niezdolności do pracy to prawa do renty z tytułu niezdolności do pracy nie posiada.

Pozwany organ rentowy decyzją z dnia 25 września 2015 roku odmówił odwołującemu prawa do zasiłku chorobowego z uwagi na ustalone prawo do renty z tytułu niezdolności do pracy.

Rzeczą Sądu w niniejszej sprawie było zatem ustalenie, czy ziszcili się przesłanki wykluczające prawo odwołującego do zasiłku chorobowego za okres od dnia 1 września 2015 roku do dnia 1 października 2015 roku.

Ze zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego wynika, że odwołujący ma ustalone prawo do renty z tytułu całkowitej niezdolności do pracy na stałe od dnia 1 czerwca 1994 roku, jednakże nie pobiera renty z tytułu niezdolności do pracy, ponieważ renta rodzinna przyznana później jest dla niego świadczeniem korzystniejszym. Odwołujący pobiera rentę rodzinną w zbiegu z rentą socjalną. Zgodnie z art. 13 ust. 1 pkt 1 ustawy z dnia 25 czerwca 1999 roku o świadczeniach pieniężnych z ubezpieczenia społecznego w razie choroby i macierzyństwa, zasiłek chorobowy nie przysługuje za okres po ustaniu tytułu ubezpieczenia chorobowego, jeżeli osoba niezdolna do pracy ma ustalone prawo do renty z tytułu niezdolności do pracy. Jak z cytowanego przepisu wynika na brak prawa do zasiłku chorobowego po ustaniu tytułu ubezpieczenia ma wpływ sam fakt posiadania prawa do renty z tytułu niezdolności do pracy. Prawo do renty z tytułu niezdolności do pracy nadal odwołującemu przysługuje pomimo iż faktycznie renta z tytułu niezdolności do pracy nie jest wypłacana z uwagi na wypłacanie korzystniejszego świadczenia – renty rodzinnej, która odwołujący otrzymał w zbiegu z rentą z tytułu niezdolności do pracy. Fakt przyznania prawa do renty rodzinnej nie niweluje jednak prawa do renty z tytułu niezdolności do pracy a konsekwencją przyznania dwóch rent jest wypłata tylko jednego świadczenia korzystniejszego z dwóch pozostałych w zbiegu. Zgodnie z art. 95 ustawy z dnia 17 grudnia 1998 roku o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (tj. Dz.U. z 2015 r. poz. 748), w razie zbiegu u jednej osoby prawa do kilku świadczeń przewidzianych w ustawie wypłaca się jedno z tych świadczeń - wyższe lub wybrane przez zainteresowanego.

Warto dodać, że emerytura i renta z tytułu niezdolności do pracy są świadczeniami przysługującymi - podobnie jak zasiłek chorobowy - z ubezpieczeń społecznych, aczkolwiek innych niż ubezpieczenie chorobowe (emerytalnego i rentowych). Przesłanką nabycia prawa do emerytury i renty jest ziszczenie się tego ryzyka ubezpieczeniowego, jaką jest spowodowane wiekiem lub stanem zdrowia ograniczenie zdolności do pracy zarobkowej. W przeciwieństwie do przesłanek nabycia prawa do świadczeń z ubezpieczenia chorobowego kryteria przyznania uprawnień emerytalnych i rentowych nie mają jednak charakteru czasowego, a realizowana w drodze wypłaty tych świadczeń ochrona ubezpieczeniowa jest dalej idąca niż ta, jaką zapewniają przepisy ustawy zasiłkowej.

W odniesieniu do osób uprawnionych do emerytury lub renty z tytułu niezdolności do pracy definicji „prawo do renty” można poszukiwać na płaszczyźnie uregulowań cyt. ustawy z dnia 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych. W zamieszczonym w art. 4 tego aktu wyjaśnieniu znaczenia użytych w ustawie określeń brak jest definicji osoby uprawnionej do świadczeń. Pewną wskazówką interpretacyjną może być jedynie zawarta w punkcie 1 przepisu definicja emeryta, zgodnie z którą emerytem jest osoba mająca ustalone prawo do emerytury. Tak skonstruowana definicja tego pojęcia wskazuje na to, że ustawodawca wiąże status emeryta z formalnie ustalonym prawem do emerytury, a nie faktycznym pobieraniem świadczenia. W myśl, bowiem art. 100 ust. 1 ustawy o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych prawo do świadczeń określonych w tym akcie powstaje z dniem spełnienia wszystkich warunków wymaganych do jego nabycia. W świetle art. 83 ust. 1 pkt 4 ustawy z dnia 13 października 1998 r. o systemie ubezpieczeń społecznych ustalenie prawa do świadczeń wymaga jednak deklaratywnej decyzji organu rentowego indywidualizującej to prawo, wydawanej - zgodnie z art. 116 ust. 1 ustawy o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych - na wniosek osoby zainteresowanej. Przymiotu osoby uprawnionej do emerytury lub renty z tytułu niezdolności do pracy nie pozbawia ubezpieczonego fakt zawieszenia prawa do tego świadczenia w okolicznościach wskazanych w art. 104 ostatniej z wymienionych ustaw. W myśl art. 101 oraz art. 102 ust. 1 tegoż aktu prawo do świadczeń ustaje wszak wraz z ustaniem któregokolwiek z warunków wymaganych do jego uzyskania oraz w przypadku śmierci osoby uprawnionej, a w odniesieniu do świadczeń uzależnionych od okresowej niezdolności do pracy - z upływem okresu, na jaki je przyznano. Jak zauważył Sąd Najwyższy w uzasadnieniu powołanego wyroku z dnia 3 czerwca 2008r. IUK 405/07, zawieszenie prawa do emerytury lub renty z tytułu niezdolności do pracy nie oznacza zaś pozbawienia (nawet przejściowo) uprawnień do tego świadczenia, a jedynie de facto wstrzymanie jego wypłaty na pewien czas. W konsekwencji tego Sąd Najwyższy w wyroku z dnia 24 sierpnia 2010r. I UK 41/10 stwierdził, że osobie uprawnionej do renty z tytułu niezdolności do pracy nie przysługuje świadczenie rehabilitacyjne/zasiłek chorobowy także wówczas, gdy prawo do renty (wypłata tego świadczenia) zostało zawieszona na podstawie art. 104 ust. 7 ustawy o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych w

związku z osiągnięciem przychodu w kwocie wyższej niż 130% przeciętnego miesięcznego wynagrodzenia za kwartał kalendarzowy ostatnio ogłoszonego przez Prezesa GUS.

Wyrażony przez Sąd Najwyższy w powołanym wyroku zachowuje aktualność także w odniesieniu do niniejszej sprawy. W art. 13 ust. 1 ustawy z dnia 25 czerwca 1999 r. o świadczeniach pieniężnych z ubezpieczenia społecznego w razie choroby i macierzyństwa ustawodawca posłużył się pojęciem „jeżeli osoba niezdolna do pracy ma ustalone prawo do renty z tytułu niezdolności do pracy”. Dla wystąpienia skutku określonego dyspozycją omawianej normy prawnej bez znaczenia jest również przyczyna zawieszenia prawa do renty, skoro bez względu na ustawową przesłankę owego zawieszenia jego konsekwencją nie jest ustanie prawa do świadczenia, lecz tylko czasowe niewypłacanie renty.

Wyniki przeprowadzonego w sprawie postępowania dowodowego wskazują jednoznacznie, że odwołujący w spornym okresie orzeczonej niezdolności do pracy posiadał prawo do renty z tytułu niezdolności do pracy.

Wyżej przedstawione okoliczności w sposób jednoznaczny przesądzają o zaktualizowaniu się w stosunku do odwołującego przesłanki negatywnej uzyskania prawa do zasiłku chorobowego w postaci uprawnienia do renty z tytułu niezdolności do pracy w okresie orzeczonej niezdolności do pracy przewidzianej w art. 13 ust. 1 pkt. 1 ustawy zasiłkowej, która – jak wynika z brzmienia tych przepisów – stanowi podstawę odmowy przyznania prawa do zasiłku chorobowego.

Reasumując, w przedmiotowej sprawie spełnione zostały wymienione w art. 13 ust.1 pkt. 1 ustawy zasiłkowej przesłanki, wyłączające uprawnienia odwołującego do zasiłku chorobowego za okres od dnia 1 września 2015 roku do dnia 1 października 2015 roku.

Biorąc pod uwagę powyższe okoliczności, Sąd na podstawie art. 47714 § 1 kpc oddalił odwołanie P. F. jako bezzasadne. Sąd nie orzekł o kosztach zastępstwa procesowego pełnomocnika z urzędu odwołującego z uwagi na oświadczenia pełnomocnika o jakim mowa w §16 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów pomocy prawnej udzielonej przez radcę prawnego ustanowionego z urzędu (Dz. U z 2013r. poz 490).

SSR Anna Kowalska